

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: M.S.**, narozeného..., bytem ..., *zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, IČO 70891168, se sídlem Závodní 353 /88, 360 21 Karlovy Vary, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2016, č. j. 1728/DS/16-4,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í á.

II. Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, vydaného dne 4. 4. 2016, č. j. 4704/OD-P/16 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“ nebo také rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) tak, že ve výrokové části na straně druhé, v odstavci třetím, se slova „*podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona*“ nahradila slovy „*podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona*“. Dále bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně změněno tak, že se ve výrokové části, na straně druhé, v odstavci čtvrtém, se slova „*ve výši 2.000 Kč (dva tisíce Korun českých)*“ nahradila slovy „*ve výši 1.700,-Kč (jeden tisíc sedm set korun českých)*“. V odůvodnění na straně šesté, odstavci šestém se slova „*pokutu ve výši 2.000,-Kč, tedy v polovině zákonem stanovené sazby*“ nahradila slovy „*pokutu ve výši 1.700,-Kč, tedy v dolní polovině zákonem stanoveného rozpětí sazby*“. A konečně v odůvodnění, na straně šesté, v odstavci sedmém byla nahrazena slova „*pokutu ve výši 2.000,-Kč, tedy v polovině zákonem stanovené sazby*“ slovy „*pokutu ve výši 1.700,-Kč, tedy v dolní polovině zákonem stanoveného rozpětí sazby*“. V ostatních částech bylo prvoinstanční rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo rozhodnuto, že žalobce je vinen za spáchání přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to za porušení povinnosti mu uložené v § 18 dost. 4

téhož zákona, za což mu byla uložena sankce pokuty ve výši 2.000,-Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč.

V podané žalobě žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost napadaného rozhodnutí v důsledku nedostatku odůvodnění. Žalobce měl za to, že se žalovaný nedokázal dostatečně vypořádat s jeho námitkami vznesenými v odvolání. Žalobce dne 5. 4. 2016 zaslal správnímu orgánu prvního stupně podání s názvem „Vyjádření S.“, v rámci kterého napadal způsob, jakým bylo vlastní měření rychlosti provedeno. Toto podání bylo zasláno až po vydání rozhodnutí prvního stupně (vydáno 4. 4. 2016). Následně žalobce podal proti rozhodnutí prvního stupně odvolání. Dle názoru žalobce podání ze dne 5. 4. 2016 mělo být posuzováno dle jeho obsahu a tedy jako doplnění odvolání a žalovaný se tedy měl s námitkami obsaženými v tomto podání vypořádat.

Žalobce namítal, že výsledek měření nemůže být považován za relevantní, když měření proběhlo v rozporu s Návodem k obsluze. Konkrétně žalobce provedl odbornou analýzu, ze které vyplynulo, že odklon osy měřeného vozidla a osy kamery měřicího zařízení byl přibližně 12,84 stupně, kdy z této skutečnosti vyvodil, že osa komunikace a osa měřicího vozidla nebyly vzájemně rovnoběžné (v rámci konkrétního rozboru se žalobce odkazoval na vlastní text podání), přičemž tento postup je Návodem k obsluze vyloučen. S touto námitkou se však žalovaný nedokázal dostatečně vypořádat. Žalovaný pouze konstatoval: „*Odvolací správní orgán pak k námitce, že měření rychlosti bylo prováděno v rozporu s Návodem, uvádí, že se po přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, jež jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že vznesená námitka je irelevantní. Měření rychlosti bylo prováděno radarovým rychloměrem zabudovaným ve služebním vozidle PČR a ze stojícího vozidla ČR, nejednalo se tedy o měření rychlosti mobilním rychloměrem. Měřené vozidlo je na snímku zachycené celé, nikoliv jeho část. Měření rychlosti bylo prováděno policisty zařazenými do služby na dopravním inspektorátu, tedy osobami odborně způsobilými takové měření provádět*“. Žalobce ve vyjádření namítal odklon osy měřeného vozidla a osy kamery, kdy z této skutečnosti jasně vyplynulo, že osa pozemní komunikace a osa vozidla (ve kterém byl rychloměr umístěn) nebyly vzájemně rovnoběžné a tedy že toto vozidlo nebylo řádně ustaveno. Měření bylo provedeno rychloměrem Ramer 10C. Návod k obsluze (přílohou žaloby) uvádí: „*Vozidlo ustavíme podélně u vozovky na pravé nebo levé straně. Zaměření podélného směru vozidla se provede podobně jako u měřicího bloku RAMER10 T (viz. Obr. 62, Obr. 63). Z držáku radarové hlavy vyjmeme radarovou hlavu a do držáku zasuneme zaměřovací přípravek. Polohu vozidla (jeho podélnou osu) musíme nastavit tak, aby průhled muška-hledí přes přípravek směřoval přesně na výtyčku, která je umístěna cca 10 m před vozidlem. Geometrie zaměření je zobrazena na Obr. 68 a Obr. 69. Případnou korekci provádíme změnou polohy vozidla*“ (strana 71 a násl. Návodu k obsluze). Skutečnost, že pokud není vozidlo, ve kterém rychloměr umístěn řádně ustaveno kdy v důsledku této skutečnosti nemůže být brán výsledek jako relevantní, vyplývá přímo z Návodu k obsluze výrobce rychloměru. Žalobce pak na základě jasných argumentů dovodil, proč tento předpoklad nebyl splněn. Žalobce nijak nerozporoval skutečnost, že měření bylo prováděno z vozidla, kdy namítal, že toto vozidlo nebylo řádně ustaveno. Tvrzení žalovaného je tedy v tomto ohledu bezpředmětné. Skutečnost, že vozidlo je na snímku zachyceno celé a nikoliv jeho část nemůže vyvrátit tvrzení, že policejní vozidlo nebylo řádně ustaveno. Pokud by bylo vozidlo na fotografii zachyceno pouze částečně, bylo by možné dovodit, že měření bylo ovlivněno v důsledku reflexe (strana 11 a násl. Návodu k obsluze). Tuto skutečnost však žalobce v podaném odvolání nenamítal, neboť pokud by vozidlo policistů skutečně nebylo řádně ustaveno, tato skutečnost by se na fotografii z měření nijak neprojevila. Ani tento argument žalovaného tedy není relevantní.

Dále pak podle žalobce skutečnost, že měření bylo prováděno policisty způsobilými měření provádět, nemůže nijak prokázat, že toto konkrétní měření bylo provedeno správně. Žalobce jednoznačně v podaném odvolání namítal a relevantním způsobem podložil, proč měl za to, že vozidlo policistů nebylo řádně ustaveno. Žalovaný se s touto námitkou nedokázal řádně vypořádat, kdy uvedl argumenty, které se nijak k této námitce nevztahovaly a nebyly nijak vypovídající. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelnost dána mimo jiné „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73), a rovněž tehdy, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (...). Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“ jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44.

Dle názoru žalobce se žalovaný nedokázal dostatečně vypořádat s jeho námitkou nesprávně provedeného měření. Z tohoto důvodu tedy zatížil své rozhodnutí nedostatkem odůvodnění a jako takové musí být zrušeno.

Současně nebyl podle žalobce v řízení proveden žádný důkaz, který by mohl tvrzení žalobce vyloučit. V řízení o přestupku nebyli vyslechnuti zasahující policisté, kteří mohli jednoznačně potvrdit, resp. vyvrátit, zda, popřípadě jakým způsobem proběhlo ustavení vozidla. V tomto ohledu měl žalobce za to, že skutkový stav, ze kterého žalovaný v rámci svého rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spise.

Žalobce dále namítal, že v průběhu správního řízení došlo k podstatné vadě, kdy tato vada má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V oznámení o zahájení řízení o přestupku nebyl žalobce informován o tom, jaká sankce mu za údajné protiprávní jednání hrozí. Žalobce namítal, že tato skutečnost představuje podstatnou vadu řízení. Žalobce si nemohl být vědom závažnosti svého případného protiprávního jednání, kdy si nemohl být vědom skutečnosti, jaká, resp. jak vysoká sankce mu v řízení hrozí. Nemohl tedy být ani schopen vyhodnotit, zda resp. jakou případnou právní pomoc potřebuje. Žalobce tak měl za to, že touto chybou byl zkrácen na svém právu na obhajobu vyplývající z čl. 32 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce se dále odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, sp. zn. 5 A 73/2002-34 který uvádí, že z oznámení musí být *patrné „kdo je činí a které věci se týká, neboť jen tak je zaručeno právo účastníka se v daném řízení účinně hájit. (...) Vymezení skutku, pro který je řízení zahájeno, musí mít určitý stupeň konkretizace, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno; v sankčním řízení i to, jaký postih za dané jednání hrozí.*“ Dle názoru žalobce nebylo této náležitosti v řízení dostáno, kdy rozhodnutí jako takové je postiženo vadou mající vliv na jeho zákonnost a musí být zrušeno.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl důvody pro podání odvolání a své odvolání nedoplnil ani ve lhůtě stanovené mu správním orgánem prvního stupně. Proto žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí dle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, kdy zkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. Poté, co neshledal v postupu správního orgánu prvního

stupně pochybení, jež by opodstatňovalo postup podle § 90 odst. 1 správního řádu, tedy zrušení rozhodnutí a zastavení řízení, změnu rozhodnutí nebo zrušení rozhodnutí a vrácení věci zpět k novému projednání, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí pak žalovaný reagoval na vyjádření žalobce k podkladům pro vydání prvoinstančního rozhodnutí, které žalobce uplatnil u správního orgánu prvního stupně až poté, co bylo ve věci samé rozhodnuto.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce k provedení svých výpočtů uvedených ve vyjádření použil snímek z radarového rychloměru, návod k obsluze radarového rychloměru a snímek z www.mapy.cz. Žalovaný konstatoval, že takové výpočty není možné přijmout jako důkaz pro zpochybnění měření rychlosti, neboť postrádají reálný podklad a vycházejí toliko z hypotéz. Měření rychlosti provádí Policie ČR, tedy státní orgán, jemuž byla zákonem svěřena pravomoc dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, a tuto vykonává prostřednictvím příslušníků, kteří jsou k obsluze radarových rychloměrů řádně proškoleni, tedy jsou osobami k takovým úkonům odborně způsobilými. Jak vyplývá ze spisové dokumentace, měření bylo prováděno radarovým rychloměrem zabudovaným do služebního vozidla Policie ČR, značky Škoda Octavia, bílé barvy, tedy osobního vozidla zcela běžně se vyskytujícího v provozu na pozemních komunikacích, stojícího při okraji pozemní komunikace v místě, kde souběžně s komunikací stojí další zaparkovaná osobní vozidla. Je s podivem, že si žalobce stihl i při rychlé jízdě všimnout mezi civilními vozidly zaparkovaného služebního vozidla Policie ČR v civilním provedení, které bylo postaveno v rozporu s návodem k obsluze radarového rychloměru a měřilo rychlost jízdy projíždějících vozidel.

K námitce žalobce o nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že současně se zahájením řízení o přestupku nebyl informován o tom, jaká mu za protiprávní jednání hrozí sankce, žalovaný uvedl, že se s touto námitkou neztotožnil. Jak je z obsahu písemnosti nazvané „Oznámení o zahájení řízení o přestupku“, ze dne 16. února 2016, ve spisové dokumentaci založené na listech č. 12 a 13, zřejmé, písemnost obsahuje označení správního orgánu (Magistrát města Karlovy Vary, odbor dopravy), předmět řízení (přestupek proti zákonu provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) a jméno, příjmení a funkci oprávněné úřední osoby (F.H., úředník pro agendu přestupků v dopravě) a písemnost je oprávněnou úřední osobou rovněž podepsána. Žalovaný tedy konstatuje, že písemnost obsahuje údaje stanovené ustanovením § 46 odst. 1 správního řádu. Písemnost dále obsahuje popis skutku, jehož se měl žalobce dopustit, kdy a kde k němu došlo, jaká právní povinnost jím měla být porušena, kdy a kde se bude konat ústní projednání přestupkové věci a rovněž obsahuje rozsáhlé poučení o právech i povinnostech účastníka řízení. Žalovaný je toho názoru, že žalobce nebyl na svých procesních právech krácen.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 2. 2. 2016, č. j. KRPK-94

640/PŘ-206-190306-S29, z něhož vyplývá, že žalobce jel dne 2. 2. 2016 v 20:56 hod ve městě Karlovy Vary, v ulici Závodu Míru 44, Stará role vozidlem tov. zn. AUDI A5 B8, RZ Žalobce byl v daném úseku změřen rychloměrem RAMER 10C, který je zabudovaný ve služebním vozidle PČR. Žalobci byla naměřena rychlost 64 km/h po odečtení toleranční srážky -3km/h. Žalobci bylo sděleno, že se dopustil přestupku tím, že překročil maximální dovolenou rychlost v obci. Žalobce nepodal na místě žádné vysvětlení a odmítl podepsat oznámení o přestupku ze dne 2. 2. 2016. Stejněho dne byl vyhotoven jedním ze zasahujících policistů pprap. M.B. úřední záznam, který se obsahově shodoval se shora uvedeným oznámením přestupku.

Správní spis obsahuje také ověřovací list k rychloměru č. 270/15 s platností do 5. 12.

2016. Záznam z radaru, který zachycuje zadní část vozidla žalobce s čitelnou RZ a údaje o naměřené rychlosti, číslo snímku, vzdálenost měření 30m, limit rychlosti 50 km/h, čas měření a šipku určující, že bylo měřeno na odjezdu. Na místě přestupku byla pořízena fotodokumentace žalobce. Na č. 1. 17 je založen výpis z evidenční karty řidiče ze dne 18. 3. 2016.

IV. K jednání o přestupku nařízeném na 18. 3. 2016 se dostavil žalobce a jeho zástupce Ing. M.J.. Při jednání byl žalobce poučen o svých právech. Byly konstatovány a čteny důkazy, které jsou součástí správního spisu. K nim žalobce uvedl, že nemá žádné výhrady, a že je vše objektivně zjištěno. K provedení žádný nový důkaz nepožadoval. Žalobce pouze požádal o stanovení lhůty pro své vyjádření k věci. Více nechtěl uvádět. Usnesením ze dne 18. 3. 2016 byla žalobci stanovena lhůta pěti pracovních dnů k písemnému vyjádření, ode dne doručení tohoto oznámení. Toto usnesení si převzal zástupce žalobce osobně téhož dne. Žalobce žádné své vyjádření ve stanovené lhůtě správnímu orgánu nezaslal.

V. Dne 4. 4. 2016 bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, které bylo zástupci žalobce doručeno dne 8. 4. 2016 prostřednictvím datové schránky. Dne 5. 4. 2016 zástupce žalobce zaslal prostřednictvím e- mailu vyjádření k podezření z přestupku. V e-mailu mimo jiné uvedl, že „*Tímto bych se rád vyjádřil k podezření z přestupku pana M.S., které je vedeno u Vašeho správního orgánu.*“ Dále se vyjádřil v tom smyslu, že si není vědom, že by jel rychlostí, která je mu kladena za vinu. Namítal především způsob měření, a to že nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze.

VI. Dne 25. 4. 2016 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, kde k odůvodnění pouze uvedl, že: „*Podávám odvolání proti meritornímu rozhodnutí vydanému v nadepsané věci*“. Poté požadoval kopie správního spisu a poučení o tom, kdo bude o odvolání rozhodovat. Správním orgánem I. stupně byl usnesením ze dne 3. 5. 2016 vyzván k doplnění svého odvolání. Žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný nejprve zkonstatoval, že má za prokázané přestupkové jednání žalobce, a na základě jakých podkladů. Vyjádřil se rovněž ke správnosti měření rychlosti. Dále konstatoval, že žalobce své odvolání blíže nespecifikoval. Žalovaný poté přezkoumal podle § 89 odst. 2 správního řádu soulad prvoinstančního rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo s právními předpisy, a dospěl k závěru, že v průběhu řízení nebyla porušena procesní práva účastníka řízení, správní orgán I. stupně postupoval tak, aby byl zjištěný skutečný stav věci v souladu se zásadou materiální pravdy a rozhodnutí samo o sobě bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy. Uvedl, že vzhledem k tomu, že vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí bylo správnímu orgánu doručeno až poté, co bylo rozhodnutí ve věci samé již vydáno, nemohl se s těmito námitkami správní orgán vypořádat v odůvodnění. Žalovaný poté k námitce nesprávného měření uvedl, že po přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, jež jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že vznesená námitka je irelevantní. Měření rychlosti bylo prováděno radarovým rychloměrem zabudovaným ve služebním vozidle PČR a ze stojícího vozidla ČR, nejednalo se tedy o měření rychlosti mobilním rychloměrem. Měřené vozidlo je na snímku zachycené celé, nikoliv jeho část. Měření rychlosti bylo prováděno policisty zařazenými do služby na dopravním inspektorátu, tedy osobami odborně způsobilými takové měření provádět.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **neshledal** důvodnou.

Soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že měl žalovaný posoudit jeho vyjádření ze dne 5. 4. 2016 jako doplnění odvolání a jako s takovým se s ním též vypořádat. Podle § 37 věty druhé správního řádu se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. S ohledem na tuto zásadu je z obsahu podání učiněného žalobcem vůči správnímu orgánu I. stupně ze dne 5. 4. 2016 zřejmé, že se jednalo o vyjádření k podkladům řízení, nikoliv o doplnění jeho odvolání, které žalobce podal až 25. 4. 2016. Na dané lze usuzovat i z dalších okolností. Žalobce jednak avizoval, že bude podávat vyjádření k podkladům řízení, přičemž k tomu požadoval, aby mu správní orgán stavil lhůtu pro jeho vypracování a zaslání. Dále bylo předmětné podání zasláno správními orgány dříve, než bylo prvoinstanční rozhodnutí doručeno žalobci, tudíž nemohlo reagovat na skutečnosti, které správní orgán uvedl v prvoinstančním rozhodnutí.

Žalovaný tudíž nepochybil, když nepovažoval vyjádření žalobce ze dne 5. 4. 2016 za doplnění odvolání a napadené rozhodnutí proto není v tomto směru nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále soud uvádí, že ze shora konstatovaného obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný tímto vyjádřením dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval. Dospěl při tom k závěru, že správní orgán I. stupně neměl možnost na toto vyjádření reagovat.

Co se týče námitek směřujících k provedenému měření, soud uvádí, že z výše shrnutého průběhu správního řízení je zřejmé, že byl opatřen dostatek důkazů (oznámení o přestupku, úřední záznam, záznam přestupku z radaru, ověřovací list radaru) prokazujících bez pochybností skutkový stav věci. Řádně bylo identifikováno místo spáchání přestupku. Z ověřovacího listu radaru vyplývá, že měřicí zařízení v této konkrétní věci disponovalo platným ověřením Českého metrologického institutu, což k prokázání správnosti provedeného měření spolu s oznámením o přestupku a záznamem z radaru zcela postačuje. Dále soud uvádí, že měření prováděla hlídka Policie ČR, které byla zákonem svěřena pravomoc dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, a tuto vykonávala prostřednictvím příslušníků, kteří jsou k obsluze radarových rychloměrů řádně proškoleni. Měření prováděli radarovým rychloměrem zabudovaným do služebního vozidla Policie ČR, značky Škoda Octavia, bílé barvy, přičemž ze záznamu z radaru je zřejmé, že vozidlo bylo ustaveno souběžně s komunikací. Vozidlo na snímku ze záznamu z radaru se nachází v normální poloze a je vidět celé. Soud proto nemá žádné pochybnosti o tom, že měření probíhalo zcela v souladu s Návodem k obsluze. S ohledem na shora uvedené má soud rovněž za prokázané, že se žalobce dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu.

Soud má dále za to, že se správní orgány obou stupňů věnovaly skutečnosti, zda bylo měření provedeno správně. Žalovaný zhodnotil, zda lze na základě podkladů dospět k závěru, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 14 km/h, přičemž rovněž dostatečným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, že měření rychlosti bylo prováděno v souladu s návodem k obsluze a neshledal v měření žádné pochybení, které žalobce namítal ve svém vyjádření.

K poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004- 73, soud uvádí, že v uvedeném rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval zásadami přezkumu žalobních námitek soudem a nikoliv zásadami přezkumu odvolacích námitek odvolacím správním orgánem. Nadto soud pro úplnost opakovaně uvádí, že se žalovaný s námitkami žalobce, které byly uvedeny ve vyjádření žalobce ze dne 5. 4. 2016, a

jež se týkaly nesprávně provedeného měření, dostatečně vypořádal. Zároveň soud připomíná, že žalovaný nebyl povinen s tímto vyjádřením zacházet jako s odvoláním.

Pokud žalobce namítá, že nebyl v řízení proveden jediný důkaz, který by mohl tvrzení žalobce o nesprávném měření vyloučit, soud konstatuje, že správní orgán provedl při ústním jednání k důkazu oznámení o přestupku ze dne 3. 2. 2016, oznámení o přestupku ze dne 2. 2. 2016 sepsaného na místě policisty, úřední záznam, záznamy o přestupku ze dne 2. 2. 2016- číslo snímku 126, fotodokumentaci pořízenou policisty, lustraci vozidla, kopii platného ověřovacího listu radaru, přičemž z těchto podkladů a závěrů, které soud uvedl již shora lze jednoznačně dospět k tomu, že prováděné měření bylo provedeno řádně a žalobce se dopustil přestupku, který je mu kladen za vinu. Na uvedeném nemůže nic změnit ani to, že nebyli vyslechnuti zasahující policisté, neboť dle názoru soudu byl v daném případě zjištěn stav v souladu s § 3 správního řádu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a provedení výslechu zasahujících policistů by bylo nadbytečné.

K námitce žalobce, že z oznámení o přestupku není zřejmé, jaká sankce mu za údajné protiprávní jednání hrozí, soud uvádí, že dne 16. 2. 2016 bylo vyhotoveno oznámení o přestupku, ze kterého je zřejmé, že Magistrát města Karlovy Vary zahajuje podle § 67 odst. 1 zákona o přestupcích v analogii k § 46 odst. 1 správního řádu řízení o přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Dále správní orgán podrobně popsal jednání, kterým porušil žalobce § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Podle § 46 odst. 1 věty poslední správního řádu oznámení obsahuje označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné osoby. Oznámení o zahájení ze dne 16. 2. 2016 splňuje veškeré náležitosti uvedené v citovaném § 46 odst. 1 správního řádu. Z oznámení je zřejmé, kdo ho vydal, co bude předmětem řízení i právní kvalifikace skutku, kterého se podle správního orgánu žalobce dopustil. Dle názoru soudu informace obsažené v oznámení o zahájení řízení byly dostatečně podrobné k tomu, aby se žalobce mohl řádně připravit svou obhajobu a zvážit, zda potřebuje pro ochranu svých práv zástupce či nikoliv. Právo žalobce na obhajobu tak nebylo porušeno.

Závěrem soud uvádí, že má za to, že bylo správními orgány dostatečně prokázáno přestupkové jednání žalobce, správní orgány postupovaly v souladu s § 3 správního řádu a zároveň svá rozhodnutí řádně zdůvodnily.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).**

V Plzni dne 29. prosince 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně